

KISZNYÉR IBOLYA

Kijevi csirkemell

Boldogan ültem az irodában, vártam nagyfiam telefonját, hogy mikor jön értem. Igyekeztem a munkámra koncentrálni, kivételesen nem nagyon sikerült. Első házasságomból nagyfiam nemsokára húszéves lesz, mindent kitaláltam, elterveztem. A kicsi fiamért megy a bölcsődébe a kis hölgy, délután ott-hon lesz vele. A meglepetés egy görögországi nyaralás, amihez sikerült a pénzt összegyűjtenem, mégis miután ő utazik, az utazási irodában meg kell jelennie. Első külföldi útja lesz, még nem sejtí, csak azt tudja, hogy valahová el kell vinnie. Már csak nézem a papírokat, lesem az órát, izgulok, mint kisgyerek az első vizsgáján. Végre megszörrent a telefon, várt a ház előtt, indultam nagy örömmel. Az autóban meséltem, hogy hová megyünk és miért, láttam az arcát, ez mindennél többet ér. Évek teltek el, nem nagyon jutottam be a belvárosba, annyi teendőm volt, munka, házimunka, kisgyerek, tanulás. Másfél óra alatt elkészült minden, meghívott ebédelni valahová. A könyvtár épületében működik egy új bisztró, dicsérik sokan, menjünk oda, biztatott derűsen, önkiszolgáló, gyorsan megebédelünk. Szép tavaszi nap volt, örültem, hogy minden úgy sikerült, ahogyan elgondoltam. Az étteremben sorba álltunk, tálca, evőeszközök készenlétben, ő rendelte a sajátját, én meg rendeltem kijevi csirkemellet.

A megrakott tálcákkal helyet kerestünk, éreztem, hogy néznek, megszoktam, hogy ha vele vagyok, sokan rosszállóan tekintenek rám – nem is akartam foglalkozni ezzel, mégis most széjjelnéztem. Ő már le is ült az asztalhoz, amit kiválasztott, míg én álltam ott, a tálca remegett kicsit a kezemben. Az egyik kétszemélyes elkülönítettben ott ült a férjem egy kis nővel, kedvesen ebédelgettek. Elmentem az asztalunkhoz, letettem a tálcát, leültem az ebéd elé, fogtam a kést és villát, hogy akkor most életemben először eszek kijevi csirkemellet. Nagyfiam ült és ebédelt, fel sem nézett, a tá-

nyérjába merült tekintete. Elhaladt asztalunk mellett a pár, elől a férjem loholt, ha lehetett volna, lábujjhegyen szalad, a nő utána. Önuralmam eddig tartott, az evőeszközt lecsaptam az asztalra, étvágyam már nem volt, felháborodásomban kisé emelt hangon mondtam a nagyfiamnak, hogy most utánuk megyek. Az étterem vendégeköre ledermedt, vészjósló csend lett az étteremben, mindenki várta, mi lesz. Mire az ajtón kiértem, a nő lassan lépegetett le a lépcsőn, a férjem meg már eltűnt, mint szürke szamár a ködben. Odaléptem a lányhoz, kérdeztem, kit vár, meggyőződtem róla, nem tévedés, a férjemet, mert valamilyen előadásra mennek. Mondtam, hogy örülök, idegességemben nem kérdeztem meg, hogy reggel hét óra óta hogyan készültek fel. Nézelődtem, hová lett életem hűtlen párja, messzire nem mehetett, a nő még itt van a közelben. Megláttam egy fejet a könyvtár sarkánál kukucs-kálni, majd a felső teste is megjelent, beazonosíthatóan a férjem leselkedett, elbújt, mint egy rosszalkodó kisgyerek. Odamentem hozzá, meg is dicsértem, hogy milyen gáláns lovag. Kérdeztem, hogy miért bujkál itt, azt mondta, hogy attól félt, hogy a nőt megverem. Hát, nevetnem kellett volna, de az sajnos nem sikerült, mondtam neki, a verést csak ő érdemelné, a nőnek hazudhatott bármit. Visszamentem az étterembe, az étel sem kellett, kértem a nagyfiamat, csak vigyen vissza a munkahelyemre. A vendégek meg csalódottan rám pillantva újra beszélgettek egymással. Az örömöm átváltott sértettségre, dühös voltam a világra, magamra, a szarvaimra. A munkahelyemre kis idő múlva megérkezett a férjem, magyarázkodni akart, ígértem neki, ha nem megy el most, hozzávágom a számológépem. Este aztán otthon meg akarta magyarázni a megmagyarázhatatlan, mert ugyan voltak már gyanúsabbnál gyanúsabb, sőt nyilvánvaló ügyek – csak akkor még közvetettek –, mindig elaltatta éberségem, hiúságomnak hízelkedve. Kifogásai közül a legszebb, legemlékezetesebb: „Ne a szemednek higgyél, hanem nekem!” Szállóigévé vált ez a mondás baráti körben, mosolyogva használják is, hasonló esetekre. Azóta sem ettem sehol, soha kijevis csirkemellet.